

LAURA KNEIDL

SOME
ONE

new

SOMEONE-SERIE #1

Laura Kneidl

Someone new

Vertaald door Annelies Sijmons

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Hoelang moet ik dit nog pikken?

Die vraag stelde ik me deze avond voor de zoveelste keer, terwijl Gwendoline Finn, de beste vriendin van mijn moeder, me van top tot teen bekeek. Haar keurende blik gleed van mijn zwarte haren met de korte pony langs mijn Louis-Vuitton-jurk naar mijn schoenen, een paar oude Jimmy Choos uit de lencollectie van twee jaar geleden. Ze trok haar neus op, wat in haar door Botox versteende gezicht slechts als een kleine rimpeling te zien was.

Maar ik kende dit wereldje al sinds ik een klein meisje was en in de loop van de tijd had ik geleerd de onbewogen gezichtsuitdrukkingen van de high society te doorzien.

‘Ik hoorde dat je niet naar Yale gaat,’ zei mevrouw Finn. Haar toon was overdreven vriendelijk en tegelijkertijd afstandelijk, alsof ze me niet al sinds mijn geboorte kende. Ze had meegemaakt hoe ik als baby het in mijn broek deed en hoe ik als peuter zandkoekjes in mijn mond propte.

‘Dat heeft u goed gehoord,’ antwoordde ik. Ik voelde me als Sam Winchester in *Supernatural* toen hij zijn broer steeds weer op verschillende manieren moest zien sterven. Op mijn beurt was ik op deze avond vervloekt om steeds weer hetzelfde gesprek te voeren. De conversaties varieerden natuurlijk in woordkeuze, maar eindigden allemaal op dezelfde manier: met onbegrip en minachting.

‘En je gaat werkelijk naar de plaatselijke universiteit?’

Ik keek verlangend naar een van de uitgangen voordat ik knikte.

Mevrouw Finn staarde me verbijsterd en vol afschuw aan alsof ze vreesde dat ik een besmettelijke ziekte zou kunnen oplopen op het MFC, de universiteit van Mayfield.

Het lag op het puntje van mijn tong om haar te vertellen wat voor een goede reputatie het MFC had, maar ze zou het toch niet hebben begrepen. Alles wat niet Yale, Brown, Dartmouth, Harvard of Princeton heette werd verondersteld beneden het niveau van deze mensen te zijn; alleen een semester in Europa was nog enigszins acceptabel.

‘Maar je bent toch van plan rechten te studeren?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik met een gemaakte glimlach en ik probeerde er niet aan te denken hoe erg ik de komende jaren zou haten. Het feit was dat ik me niet interesseerde voor politiek of de wet of onze rechtsstaat. Hoewel in theorie het werk als advocaat voor meer gerechtigheid in deze wereld zou moeten zorgen (wat een mooi denkbeeld was) betekende het in de praktijk vooral rijke mensen nog rijker maken en arme mensen nog armer. Tenminste, dat was de laatste jaren mijn indruk.

‘Dat zullen je ouders zeker fijn vinden,’ zei mevrouw Finn, maar wat ze eigenlijk bedoelde was: *Je haalt tenminste niet de naam van je familie nog verder door het slijk door kunst te gaan studeren.* ‘En je broer? Hij reist momenteel door Europa, toch?’

‘Ja,’ antwoordde ik verveeld. Waarom viel deze vrouw me lastig met vragen waarop ze de antwoorden al wist? Naja, ze was tenminste op de hoogte van de leugens die mijn ouders hadden verspreid. De waarheid was in hun ogen te beschamend om dit met iedereen te delen. Toch waren zij het die zich moesten schamen.

‘Mijn oudste, Carter, was een paar maanden in Italië. Een fantastische ervaring.’ Mevrouw Finn stak haar hand op en wenkte een serveerster.

De jonge vrouw, in een wit overhemd met een zwarte broek en donkere bretels, haastte zich onmiddellijk door de kamer. Haar haar was strak naar achteren gebonden en hoewel ze lachte, was haar blik leeg. Ze wilde hier net zomin zijn als ik. Toch hield ze zonder te knippen mevrouw Finn het dienblad voor zodat ze haar lege champagneglas erop kon zetten en een volle kon pakken. ‘Zijn er nog kreeftenhapjes over?’

‘Ik zal in de keuken kijken.’ De serveerster hield ook mij het dienblad voor.

Hoofdschuddend bedankte ik haar, hoewel een beetje alcohol de avond zeker draaglijker zou maken. Alleen was het als dochter van twee advocaten niet echt raadzaam om de alcoholwet te overtreden, vooral niet in het bijzijn van cliënten die hen miljoenen toevertrouwen.

‘Michaella, daar ben je!’

De stem van mijn moeder deed mij en mevrouw Finn opkijken. Mijn moeder droeg een donkere outfit met een plissérok en haar hakken klakten op de gepolijste marmeren vloer. In tegenstelling tot veel van haar vriendinnen had mijn moeder haar gezicht nog niet met botox laten volspuiten, maar ettelijke lagen make-up verborgen haar rimpels en sproeten. Sproeten die ook op mijn neus zaten.

‘Ik zocht je al een tijdje om je aan iemand voor te stellen. Ken je Marshall Millington al?’ Ze wees naar de jongeman die ze op sleeptouw had genomen. Hij was waarschijnlijk van mijn leeftijd, achttien of negentien, maar zijn grijze pak was identiek aan het pak dat mijn vader vandaag droeg.

‘Prettig om eindelijk kennis te maken,’ zei Marshall en hij stak zijn hand naar me uit. Hij had een leuke glimlach.

Ik pakte zijn hand. ‘Marshall Millington. Mooie alliteratie. Ben je een superheld?’

‘Pardon?’

‘Nou, zoals Peter Parker of Wade Wilson,’ legde ik uit.

‘Wie zijn dat?’ vroeg hij niet-begrijpend en keek voor hulp naar mijn moeder, die me een waarschuwende blik gaf en nauwelijks merkbaar haar hoofd schudde. Een jongedame hoorde niet over superhelden en comics te praten. Dat mochten alleen kinderen, en zelfs dan nog alleen maar jongens, althans in de achterlijke wereld waarin mijn ouders leefden.

‘Spider-Man? Deadpool? Of de Hulk? Bruce Banner?’

De verwarring in Marshalls ogen werd nog groter.

Hoe kunnen deze mensen zogenaamd zo werelds zijn en tegelijkertijd op een andere planeet leven? Als ik een gesprek was begonnen over Wall Street, zou Marshall waarschijnlijk een urenlange monoloog hebben gehouden over aandelen, valutakoersen en de wereldmarkt.

‘Trek het je niet aan,’ kwam mijn moeder hem te hulp. ‘Die namen zeggen mij ook niets. Michaela had altijd al een zeer bijzondere smaak. Waanzinnig charmant.’ Ze klopte op Marshalls schouder waarbij de gouden armbanden om haar pols tegen elkaar rinkelden.

‘Mevrouw Finn?’ De serveerster was terug. Ze had het dienblad met champagneglazen vervangen door een dienblad met canapés.

Mevrouw Finn, mijn moeder en Marshall namen elk een van de kleine porseleinen bordjes en schepten er wat hors-d’œuvres op.

‘Wil jij niets eten?’ Ma keek me vragend aan.

‘Nee, dank je, ik heb geen honger,’ loog ik. In werkelijkheid had ik een enorme honger, maar wilde ik niet weer uitleggen waarom kreeft en kaviaar niet in mijn vegetarische dieet

pasten, dus bespaarde ik me die moeite.

Zogenaamd geïnteresseerd luisterde ik naar Marshall die over zijn stage bij de krant vertelde en hoe hij Donald Trump junior had geïnterviewd. Natuurlijk was hij een republikein, wat had je anders verwacht. Ik bleef staan tot het gesprek overging op Donald Trump senior en hield het toen geen seconde langer uit. Met het excuus dat ik me wilde opfrissen, haastte ik me weg, voordat andere klanten of zakenpartners van mijn ouders me konden aanspreken.

Ik liep door de salon met hoge plafonds, het donkere meubilair en de gigantische erker met openslaande deuren naar de tuin. Maar in plaats van naar de badkamer vluchtte ik naar de keuken. De luide stemmen en het schelle gelach achter me verstomden en voor het eerst in twee uur haalde ik opgelucht adem.

Hoewel mijn ouders nooit in de keuken kwamen, was die zo groot als een éénkamerappartement en stond er een professioneel fornuis dat in een vijfsterren-restaurant niet zou misstaan. Maar alleen onze huishoudster Rita kookte hier. Zelfs de hapjes die het cateringpersoneel uitdeelde, waren hier niet klaargemaakt. Overal stonden met folie bedekte schalen en koelboxen.

Ik opende de koelkast, een wanstaltig stuk roestvrij staal met twee deuren en met genoeg plaats voor voedsel voor een gezin van tien personen. Toch was hij leeg, afgezien van wat smoothies en nog meer hors-d'oeuvres. Nadat ik de koelkast weer dicht had gedaan, trok ik mijn Jimmy Choos uit en klom ik op het aanrecht, wat in mijn strak zittende jurk een hele uitdaging bleek. Omdat mijn ouders geen suiker in huis duldden, verstopte Rita op een van de achterste planken in de kast altijd een paar chocoladerepen voor me. Maar mijn voorraad was op.

‘Fantastisch,’ mompelde ik geërgerd en ik stond op het punt

van het aanrecht af te klimmen toen de deur achter me opening. Ik kromp ineen en moest me vastgrijpen aan een van de keukenkastjes om niet uit te glijden. *Shit*. Langzaam draaide ik me om in de verwachting dat ma me was gevolgd. Sinds een voorval twee jaar geleden hield ze me altijd in de gaten bij dit soort bijeenkomsten. Toch was het niet mijn moeder die de keuken binnenkwam, maar een ober.

Hij bleef stokstijf staan en staarde me met grote ogen aan. Bij mijn poging van het aanrecht af te klimmen was mijn jurk omhoog gekropen, zodat de man een onbelemmerd uitzicht had op mijn rode kanten-ondergoed. Ongegeneerd gaapte hij me aan.

Uitdagend trok ik een wenkbrauw op. ‘Bevalt het uitzicht je?’

Hij liet zijn blik afdwalen van mijn achterste naar mijn gezicht en haalde onverschillig zijn schouders op. ‘Zwart vind ik mooier, als ik eerlijk ben, maar rood is ook prima.’

Zijn lompe antwoord bracht me volledig van mijn stuk.

De meeste mensen die voor mijn ouders werkten, behandelden me uiterst voorzichtig. Ofwel omdat ze me voor een naïeve domkop hielden, ofwel omdat ze bang waren dat het verwende nest ervoor kon zorgen dat ze ontslagen werden. Daarom zeiden ze in mijn aanwezigheid meestal alleen dingen waarvan ze dachten dat ik ze wilde horen.

Ik sprong van het aanrecht, trok de jurk over mijn bovenbenen naar beneden en bekeek de man eens goed. Ik wist zeker dat hij me vandaag nog geen champagne had opgedrongen. Zijn scherpe gelaatstrekken en de volle lippen, die hij nu in een scheve glimlach optrok, zouden me zijn opgevallen. En hoewel zijn spitse neus een beetje te groot was voor zijn gezicht, veranderde dat niets aan het feit dat hij verreweg de aantrekkelijkste man van de avond was. Zijn bruine haar, dat leek op donkere karamel, was een beetje te lang, alsof hij zijn

laatste kappersafspraak had gemist, en was op een slordige manier naar achteren gekamd. Wat niet de goedkeuring van mijn moeder zou hebben gehad.

‘Zwart is saai,’ antwoordde ik uiteindelijk.

‘Zwart is elegant.’

‘Is jouw ondergoed zwart?’ Ik hield mijn hoofd schuin en probeerde op afstand de kleur van zijn ogen te ontdekken, wat praktisch onmogelijk was onder het kunstlicht van de halogeenlampen. Toch was ik er zeker van dat ze blauw of groen waren en niet bruin zoals de mijne.

Een geamuseerde uitdrukking verscheen op het gezicht van de ober en er verschenen kuiltjes in zijn gladgeschoren wangen. Hij zette in alle rust zijn lege dienblad neer alsof hij het dagelijks meemaakte dat vrouwen die rondklimmen in keukens zich uitkleedden. ‘Wie zegt trouwens dat ik iets aan heb?’

‘Je beseft toch wel dat je hier het eten serveert?’

‘Maar dat doe ik met mijn handen en niet met mijn...’ Hij stopte en perste zijn lippen op elkaar om het woord dat op het puntje van zijn tong lag binnen te houden. Toen schraapte hij zijn keel. ‘Wat doe je hier eigenlijk? Zoek je iets?’ Hij wees naar de kast die openstond.

‘Eten.’

‘Daar is genoeg van.’

Ik snoof. ‘Dat zie ik, maar hebben jullie iets zonder kaviaar, kreeft of andere dode dieren?’

‘Ik ben bang van niet.’

‘Verdomme.’ Met een kreun leunde ik tegen het aanrecht en ik sloeg mijn armen om mijn middel, alsof ik daarmee kon voorkomen dat mijn maag onrustig ging knorren. Waarom ben ik onderweg hiernaartoe niet naar de supermarkt gegaan?

‘Misschien kan ik je helpen.’ De ober kwam dichterbij en ik realiseerde me dat zijn ogen groen waren. Niet zo helder als

het groen in de lente, maar donker als bladeren vlak voordat ze bruin werden en van de bomen vielen. In plaats van voor me te blijven staan, liep hij langs me heen naar de voorraadkamer, waar gewoonlijk alleen conserven en houdbare levensmiddelen werden opgeslagen. Maar vandaag lagen daar verschillende stapels mantels en jassen. Hij zakte door zijn knieën en rommelde door de stofberg. Ik kon niet zien wat hij zocht totdat hij opstond en naar me toekwam met een sandwich. Zonder woorden hield hij me het voor.

Ik aarzelde niet. ‘Bedankt, ik sta bij je in het krijt.’

‘Ik neem graag een fooi aan.’

‘Die krijg je.’ Ik haalde de folie van de sandwich af en nadat ik me ervan had verzekerd dat er echt geen vlees op zat, nam ik een gulzige hap en kreunde. Het smaakte fantastisch, en niet alleen omdat ik totaal uitgehongerd was. Het brood was zacht, versgebakken, en in plaats van met een simpel plakje kaas en mayo was de sandwich belegd met sla, komkommer en tomaat en een laagje mosterd en iets zoets dat ik niet kon plaatsen.

De ober bestudeerde me. Opvallend langzaam liet hij zijn blik langs mijn lichaam dwalen alsof hij niet alleen mijn opgemaakte uiterlijk zag, maar ook de persoon die daaronder verborgen lag. Veel mannen hadden die avond naar me gekeken, maar hun nieuwsgierigheid liet me koud. Nu ging mijn hartslag echter omhoog.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik met volle mond. ‘In mijn hoofd noem ik je steeds “de ober”.’

‘Mensen hebben me erger genoemd.’ De opmerking kwam losjes over zijn lippen, maar tegelijkertijd flikkerde er iets duisters in zijn ogen dat niet bij zijn toon paste.

Geïrriteerd wachtte ik tot hij zich zou voorstellen, maar dat deed hij niet.

‘Zeg het nou,’ drong ik aan.

Ik wist niet waarom het zo belangrijk voor me was om zijn naam te weten. Vermoedelijk zouden we elkaar nooit meer zien. Bij dit soort cateringbedrijven was er een constant verloop van personeel. Studenten kwamen en gingen afhankelijk van hoe hun semester was. Ik wist echter niet zeker of hij één van hen was. Hij was een beetje ouder, midden twintig, maar misschien studeerde hij iets speciaals zoals geneeskunde of promoveerde hij op een ander vakgebied.

‘Julian,’ antwoordde hij ten slotte, en dat was alles: Julian. Geen titel, geen tweede naam, geen achternaam om zichzelf te onderscheiden en me te laten weten hoeveel geld zijn familie had.

Ik glimlachte en ging op het aanrecht zitten. Mijn voeten bungelden in de lucht. ‘Ik ben Micah.’

‘Ik weet wie je bent. Michaella Rosalie Owens.’

‘Klinkt nogal griezelig als je het zo zegt. Als een stalker.’

‘Geen stalker. Gewoon een ober met een goed gehoor. Mensen praten over jou.’

‘En wat zeggen ze?’

‘Van alles. Ze vragen zich vooral af waarom je niet naar Yale gaat. Ze denken dat je zwanger bent, zoals Lilly Sullivan laatst. En de zoon van jullie huishoudster met wie je een tijdje geleden een affaire had is waarschijnlijk de vader.’ Julian schudde zijn hoofd alsof ik hem had teleurgesteld.

Ik rolde met mijn ogen en nam een hap van de sandwich alsof ik daarmee mijn gevoelens samen met het brood kon wegslikken. De mensen deden alsof de wereld verging alleen maar omdat ik had besloten niet naar een Ivy-League universiteit te gaan. Maar hoe had ik met een rustig geweten naar Yale kunnen gaan zonder te weten wat er met Adrian was gebeurd? Want net zomin dat ik zwanger was, was hij in Europa. Mijn ouders hadden hem het huis uitgeschopt toen

ze hem een maand geleden in bed hadden betrappt met een andere jongen. Homoseksualiteit paste niet in het traditionele wereldbeeld van onze ouders en hun zakenpartners, hoewel geen van hun klanten zich ooit openlijk zou durven uitspreken tegen Adrians seksuele geaardheid, want niemand wilde als dom worden betiteld. Maar na verloop van tijd zouden de meesten een excuus hebben gevonden om afstand te nemen van het advocatenkantoor van mijn ouders, uit angst om hun goede naam met wat voor gerucht dan ook te laten bezoedelen.

Sindsdien had ik Adrian niet meer gezien. Hij was nog een keer 's nachts heimelijk het huis binnengeslopen om een paar dingen in te pakken en zijn huissleutel achter te laten. In de eerste week na 'het incident' had ik geen woord meer tegen mijn ouders gezegd en had ik al mijn energie gestoken in de zoektocht naar mijn tweelingbroer. Zonder succes. Hij was verdwenen. Hij was niet bij zijn vrienden. Niet in zijn lievelingscafé. En ook niet in het museum voor moderne architectuur, dat hij als zijn persoonlijke oase beschouwde. Waar hij ook was, hij wilde niet worden gevonden. Zelfs niet door mij. Ver kon hij intussen niet zijn gekomen, omdat onze ouders al zijn rekeningen hadden geblokkeerd. Hij moest dus in de buurt zijn en dat was de reden dat ik Mayfield niet wilde verlaten voor Yale. Adrian had zijn inschrijving ingetrokken, hoewel hij er altijd van had gedroomd om naar een elite-universiteit te gaan, meer dan ik. Nooit zou ik zijn droom najagen zonder hem en hem daarbij ook nog in de steek laten. Ik wilde er voor hem zijn als hij besloot terug te komen en niet vijfduizend kilometer verderop. Hij had op zijn minst mijn steun nodig als hij die niet kreeg van onze ouders.

Ik zou nooit begrijpen wat hen ertoe had gedreven om Adrian weg te sturen en een deel van mij zou het hen nooit vergeven. Maar al met al waren ze geen slechte mensen. Ze

hadden ons altijd alles gegeven wat we nodig hadden: kleding, eten, een dak boven ons hoofd en liefde. Hoewel ze veel werkten, maakten ze minstens één keer per week tijd om een avond met ons samen door te brengen. Tot een maand geleden. Ik hoopte vurig dat de dingen weer zoals vroeger konden zijn en dat onze ouders Adrian zouden accepteren zoals hij was. Omdat ze mij hadden, en ik zou alles zijn wat ze altijd hadden gewenst: rechtenstudent, advocaat, zakenpartner en erfgename.

‘Vind je de sandwich niet lekker?’

Julians stem haalde me uit mijn gedachten. Ik knipperde met mijn ogen. ‘Ja. Hij smaakt goed. Waarom?’

‘Omdat je net een gezicht trok alsof je gedwongen werd rommel te eten.’

‘O, sorry, dat was niet vanwege de sandwich.’ Ik glimlachte, maar ik kon voelen dat die verkrampster was dan een paar minuten geleden. Nadenken over Adrian of mijn toekomst had dit effect op mij. Ik moest aan iets anders denken. Op deze manier kon ik onmogelijk teruggaan naar de salon. ‘Waar heb je de champagne verstoppt?’

Julian tilde de deksel op van de piepschuimkoelbox. Mistflarden stegen op uit het reservoir van de koelinstallatie die de alcohol koud hield. Hij pakte een fles en ontkurkte hem vakkundig met een luide knal.

Als vanzelf dwaalde mijn blik af naar zijn armen en de spieren onder zijn witte overhemd. Julian was geen fitnessjunkie, maar het was duidelijk dat hij voor zichzelf zorgde. Zijn lichaam was gespierd en slank.

Hij merkte mijn onderzoekende blik op, maar in plaats van hem te beantwoorden of hem met een zelfvoldane grijns ter kennis te nemen draaide hij zich van mij af en pakte een glas. Hij vulde het tot de rand met champagne en gaf het aan me.

‘Bedankt.’

‘Ik doe gewoon mijn werk.’

Maar het was niet zijn werk om mij zijn meegebrachte sandwich te geven of me gezelschap te houden terwijl ik me verstopte voor de andere gasten, en dat stelde ik enorm op prijs.

‘Neem ook een glas. Laten we proosten.’

‘Dat mag ik niet.’

Ik fronste. Had ik me vergist in zijn leeftijd? ‘Kom op. Eén glas maar.’ Ik strekte mijn voet een gaf hem een uitnodigend zetje met de punt van mijn roodgelakte teen. ‘Ik mag eigenlijk ook nog niet drinken.’

‘Ik heb het niet over mijn leeftijd, maar over het feit dat ik aan het werk ben.’

‘Voor mijn ouders.’

‘Dat maakt niets uit.’

‘Alsjeblieft.’ Ik trok een pruillip. ‘Alleen drinken is niet leuk.’

Julian aarzelde en keek me bedachtzaam aan, alsof hij overwoog of mijn verzoek het waard was om de regels te breken.

En precies op dat moment begon ik spijt te krijgen van mijn woorden. Hij mocht zijn baan niet op het spel zetten vanwege mij. Het was arrogant en onbeschoft van me om dat te verlangen en iets wat mijn moeder zou doen, niet ik. Ik wilde Julian net zeggen dat hij het moest vergeten, toen hij zuchtte, een champagneglas pakte en het tot de helft vulde.

‘Een half glas moet mogen,’ zei hij. ‘Waarop zullen we proosten?’

‘Dat deze avond snel voorbij mag gaan,’ verklaarde ik en ik hoopte vurig dat mijn moeder niet uitgerekend dit moment had uitgekozen om de keuken binnen te komen.

‘Cheers.’

‘Cheers,’ echode Julian terwijl hij met zijn glas naar me toe kwam waarbij zijn mouw iets omhoog schoot.

Ik dacht dat ik een litteken zag onder zijn shirt, maar de stof

gleed zo snel terug dat ik twijfelde of ik het me had verbeeld. Om niet nog ongevoeliger te zijn hield ik mijn mond en nipte aan mijn glas. De champagne prikkelde als sterretjes in mijn keel toen er plotseling een zoemend geluid afging. Instinctief verstijfde ik, maar het was alleen maar Julians mobiele telefoon.

Hij zette zijn glas neer, haalde zijn smartphone uit zijn broekzak en staarde met opgetrokken wenkbrauwen naar het scherm voordat hij de opnam.

‘Hé, wat is er?’ Hij keerde me zijn rug toe en deed een paar stappen bij me vandaan terwijl hij de beller antwoordde.

Ik nam gulzig een hap van mijn sandwich om mijn kauwen luid genoeg te laten zijn om Julian niet te hoeven afluisteren.

‘Pak hem dan op en zet hem op de bak.’

Ik fronste. Met wie was hij in hemelsnaam aan het bellen?

‘Daar kan ik nu ook niets meer aan doen.’

‘...’

Julian slaakte een zucht. ‘Laat Cassie het opruimen.’

‘...’

‘Laat het dan maar liggen totdat ik weer terug ben.’ Hij begon vuile glazen, die een van de andere obers achteloos op het buffet had laten staan, in de dozen van piepschuim te stapelen. ‘Twee of drie uur.’

‘...’

Julian gromde gefrustreerd en wreef met zijn duim en wijsvinger over zijn neus terwijl de persoon aan de andere kant van de lijn duidelijk op hem doorpraatte. Ten slotte liet hij zijn hand zakken. ‘Bedankt, tot later.’ Hij hing op en schoof zijn mobieltje terug in zijn broekzak waar het een bobbel vormde onder de zwarte stof. Hij draaide zich langzaam naar mij om en ving mijn vragende blik op, maar zei niets.

Toen ik me realiseerde dat hij het telefoontje niet uit eigen beweging ging uitleggen, vroeg ik: ‘Wie was dat?’

‘Mijn huisgenoot.’

‘Moet je weg?’ vroeg ik, verbaasd over hoe graag ik wilde dat het antwoord ‘nee’ zou zijn.

Julian schudde zijn hoofd en een lok bruin haar viel in zijn gezicht. ‘Mijn kat heeft onder de bank gepoept. Mijn huisgenoot wil het niet schoonmaken, maar ook niet laten liggen. Ik heb hem pas een week.’

‘De kat of de huisgenoot?’

Julian grijnsde. ‘De kat.’

‘Hoe heet hij?’

‘Laurence.’

Ik nam een laatste hap van de sandwich en gaf de overgebleven helft aan Julian. Ik wilde niet dat hij de rest van de avond honger zou lijden. ‘Ik wilde altijd al een kat hebben, maar het mocht niet van mijn ouders.’

‘Waarom niet?’

‘Ze zijn bang voor haren op hun dure pakken.’

‘Waar zijn pluizenrollers dan voor?’

Ik haalde mijn schouders op en terwijl Julian de rest van zijn sandwich opat, vertelde ik hem over het aquarium dat mijn ouders me hadden gegeven toen ik zeven was. Maar Julian had het brood veel te snel naar binnen gewerkt en onze champagneglazen waren leeg. Nu had ik geen reden om nog langer in de keuken te blijven, tenzij ik dat wilde. Maar mijn moeder zou mijn afwezigheid zeker snel opmerken.

Ik sprong van het aanrecht en trok mijn schoenen aan. ‘Ik denk dat het tijd is om terug te gaan,’ zei ik, maar maakte geen aanstalten.

‘Waarom ga je naar een feest waar je geen zin in hebt?’ vroeg Julian, terwijl hij onze glazen opruimde met een vanzelfsprekendheid die vermoedde dat hij dit werk al een tijdje deed.

‘Omdat ik geen keus heb.’

Julian trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Ik wil het huis uit en zoek dus een nieuwe woonplek. Natuurlijk kan ik me dat niet veroorloven en dus heb ik een deal met mijn ouders. Ze betalen voor mij een flat en de studie en in ruil daarvoor moet ik één keer per week bij het avondeten verschijnen en me een redelijke tijd vertonen op de voor hen belangrijke sociale bijeenkomsten.’

‘Klinkt als een eerlijke deal.’

‘Weet ik.’ Het was meer dan eerlijk. Een paar uur van mijn tijd in ruil voor duizenden dollars. Desondanks haatte ik elke seconde ervan. ‘En waarom ben jij hier?’ vroeg ik.

Julian zag er even lusteloos uit als ik en was ook nog niet in beweging gekomen.

‘Is dat niet duidelijk? Geld verdienen. Laurence mag dan klein zijn, maar hij kost een fortuin.’

‘Hoeveel krijg je betaald?’

‘Vijfenzeventig dollar.’

‘Per uur?’

Hij lachte. ‘Voor de hele avond.’

‘Maar dat is niet veel.’

‘Het is meer dan je ergens anders verdient.’

‘Dat wist ik niet.’ Waarom ook? In mijn hele leven had ik nog nooit een seconde gewerkt. Niettemin wist ik dat vijfenzeventig dollar te weinig was om de hele avond mensen als Gwendoline Finn te moeten bedienen. Ik gaf Julian een teken dat hij me moest volgen. ‘Kom mee.’

‘Waarheen?’

‘Dat zul je zo zien.’

Hij aarzelde, maar zijn weerstand duurde niet lang. Even later volgde hij me de keuken uit, door de gang, langs de salon naar de inloopgarderobe.

De kleine ruimte rook naar het dure leer van nieuwe handtassen en de geparfumeerde mantels van de gasten. Ik zocht mijn paarse parka, die ik drie maanden geleden voor mijn verjaardag van mijn moeder had gekregen. Aan de kapstok ernaast hing mijn clutch, die strak stond door het schetsboek dat ik erin had gepropt.

‘Hou eens vast.’ Ik gaf het boek aan Julian.

Hij nam het aan en achter hem sloeg de deur van de garderobe dicht.

Het licht was schemerig en vergeleken met de keuken was de ruimte nogal klein. Tussen alle mantels en colberts moesten Julian en ik dicht bij elkaar staan. Onbewust viel het me op dat hij heel lekker naar dennennaalden en aarde rook, ook al had hij de hele avond met dienbladen rondgelopen.

‘Wat is dat?’ vroeg Julian.

Ik tilde mij hoofd op en stelde verrast vast dat ik op ooghoogte met hem stond. Met slechts één meter zestig was ik eraan gewend om naar anderen op te kijken zelfs als ik op hoge hakken stond, zo niet bij Julian.

Hij bladerde door mijn schetsboek en bekeek mijn tekeningen.

‘Gewoon, iets waaraan ik werk.’

‘Dat ziet er goed uit.’ Hij had een bladzijde opengeslagen die het eerste ontwerp van *Lady Nightmare* liet zien. ‘Is dit een comic-personage?’

‘Misschien,’ antwoordde ik, druk bezig mijn portemonnee uit mijn clutch te halen zodat ik hem verder geen antwoord hoefde te geven. Ik hield van comics, graphic novels, en manga’s. Ik voelde me thuis in die wereld, maar om het aan andere mensen uit te leggen en te laten begrijpen was een uitdaging. Vooral in het milieu van mijn familie ontlokte mijn passie bij de meeste mensen slechts een neerbuigend lachje.

Ik opende mijn portemonnee, haalde er een paar biljetten uit en hield ze Julian voor. ‘Hier.’

Hij keek op van mijn schetsboek en zag het geld.

Zijn ogen werden groot. ‘Dat is te veel.’

‘Dat is het niet.’ Het was tweehonderddertig dollar. Mijn clutch had meer gekost. ‘Neem het.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat kan ik niet.’

‘Waarom niet?’ Hij opende zijn mond om te antwoorden, maar ik was hem voor. ‘En zeg niet dat het te veel is.’

‘Ik...’ Julian kwam niet verder, want op dat moment werd de deur van de garderobe geopend. Hij bevroor en ik stopte het geld instinctief in mijn clutch.

‘Michaella!’ Er was geen ander persoon die zoveel verontwaardiging, teleurstelling en woede in één enkel woord kon leggen als mijn moeder. ‘Serieus? Alweer?’ Ze keek van mij naar Julian en de minachting in haar blik werd nog groter toen ze zich realiseerde hoe dicht we bij elkaar stonden. Ik hoefde geen helderziende te zijn om te raden wat er zich in mijn moeders hoofd afspeelde. Daarvoor was het plaatje dat Julian en ik vormden te duidelijk: samen in een afgesloten garderobe, met schemerig licht en schuldbewuste gezichten.

‘Ik wilde hem een fooi geven,’ legde ik uit.

‘Foi.’ Mijn moeder spuugde het woord letterlijk uit.

‘Dat soort “fooi” kun je je besparen, Michaella. We hebben dit onderwerp al eerder besproken of ben je dat vergeten?’

‘Nee, maar ik wilde eigenlijk gewoon...’ Ik hield mijn clutch omhoog zodat ik het geld er opnieuw uit kon vissen.

Maar mijn moeder had haar aandacht al op Julian gericht, haar rode lippen in de grimmige glimlach vertrokken die ze gewoonlijk alleen aan de tegenpartij schonk.

Julian verkrampste merkbaar naast me, maar de uitdrukking op zijn gezicht bleef onveranderd. Hij keek bijna onverschil-

lig naar mijn moeder. Een blik die haar zichtbaar niet beviel.

‘En jij... Je bent ontslagen. Verdwij!’

Ik hapte naar lucht. ‘Ma! Je kunt hem niet zomaar ontslaan.’

‘Dat kan ik wel. En dat doe ik ook,’ antwoordde ze kortaf. ‘Wat jullie ook deden, we betalen deze mensen niet om zich met jou in de garderobe te verstoppen. Hij zou daarbuiten moeten zijn en ons moeten bedienen.’

‘Het was niet zijn idee. Ik –’

‘Laat maar, Micah,’ onderbrak Julian me. Met een onbewogen gezicht gaf hij me mijn schetsboek terug en hij zette een stap naar achteren.

Mijn hart kneep zich samen. Ik dacht aan Laurence. Kon Julian hem nu nog veroorloven?

Hij schoof mijn moeder opzij toen ze plotseling haar hand naar voren stak. Ze pakte zijn arm, leunde naar voren en trok haar neus op. ‘Heb je gedronken?’

‘Ik... Ja,’ bekende Julian met zachte stem. ‘Een half glaasje.’

Walgend schudde mijn moeder haar hoofd hoewel ze zelf al minstens vier glazen champagne op had.

‘Ik ga dit melden bij je baas. Als ik klaar ben met jou, krijg je nooit meer een cateringbaan in deze stad.’

Julian spande zijn kaak en balde zijn handen tot vuisten.

Ik had hem graag willen helpen, maar ik kende mijn moeder te goed. Ze was koppig, had een ijzeren wil en haar oordeel stond vast, wat haar tot de briljante advocaat maakte die ze was. Alles wat ik te zeggen had ter Julians verdediging zou de situatie alleen maar erger maken. Ik kon alleen maar zwijgen en hopen dat ze door haar drukke werkzaamheden zou vergeten Julian in diskrediet te brengen.

Julian draaide zich om en verliet de garderobe zonder me maar ook een blik te gunnen. Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Tenslotte had ik hem in deze positie gebracht en hij had

niet eens het geld aangenomen dat ik hem had aangeboden. Waarschijnlijk had hij nu spijt van zijn valse bescheidenheid.

Zwijgend en met een weeïg gevoel in mijn maag keek ik hem na toen hij de keuken inging om zijn spullen te pakken. Daarna zou hij waarschijnlijk door de bediendingang verdwijnen en zou ik hem nooit meer zien.

‘Kom je?’ vroeg mijn moeder met schelle stem. Geen vraag, maar een bevel. De deur van de garderobe hield ze nadrukkelijk open. En zoals zo vaak in de afgelopen weken, beet ik op mijn tong en gehoorzaamde – voor Adrian.

Ik hing mijn clutch terug op zijn plaats en liep langs mijn moeder naar de salon. Ze volgde me op de voet alsof ze er zeker van wilde zijn dat ik Julian niet zou volgen. En de hele tijd voelde ik haar verwijtende ogen in mijn rug.

Wanneer Micah haar nieuwe buurman ontmoet, kan ze het niet geloven: het is Julian! Hij verloor een paar weken geleden zijn baan vanwege haar. Micah vindt het vreselijk wat er is gebeurd, maar de koele en gesloten Julian geeft haar niet eens de kans om haar excuses aan te bieden. Micah wil hem graag beter leren kennen, maar Julian houdt haar op afstand omdat hij een geheim heeft. Een geheim dat de manier waarop ze hem ziet voor altijd kan veranderen...

**“ANGST IS NIET RATIONEEL.
EN SOMMIGE GEHEIMEN GROEIEN
DOOR DIE ANGST, TOTDAT ZE MONSTERS
WORDEN IN ONZE KAST.”**

LAURA KNEIDL is een populaire Duitse new adult- en fantasy-auteur. Met haar tweeluik *Raak me. Niet.* en *Verlies me. Niet.* stond ze wekenlang bovenaan de Duitse Spiegel-bestsellerlijst. Ze won de award voor beste romance op LovelyBooks, de Duitse Goodreads.

Lees ook in
deze serie:

Z&K

ISBN 978 90 205 4906 5 NUR 340

9 789020 549065 >

www.zomerenkeuning.nl